SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 654/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [redacted], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vačokom, advokátska kancelária, Vazovova 6838/9/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V v súvislosti s vybavením trestného oznámenia zo 16. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [redacted] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená 10. mája 2016 sťažnosť [redacted] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V v súvislosti s vybavením trestného oznámenia zo 16. februára 2010.

2. Meritom podanej ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V v súvislosti s vybavením trestného oznámenia zo 16. februára 2010. Sťažovateľ konštatuje, že *„O trestnom oznámení..., ktoré podal 16. 02. 2010 a ktoré bolo zaregistrované pod sp. zn. ORP.262/OEK-BA5-2010, orgány činné v trestnom konaní nerozhodli v zmysle zákona do 60 dní uznesením, ani do dnešného dňa.“*. V ďalšom sťažovateľ rozvádza, že *«Do dnešného dňa... nemáme vedomosť o tom, že by bolo vydané rozhodnutie ako polícia rozhodla o trestnom oznámení, vedenom pod sp. zn.: ČVS: ORP-262/OEK-BA5-2010 UI. Nestalo sa tak i napriek množstvu sťažností. Dôkaz je i skutočnosť, že dňa 20. 05. 2010 bol vo veci sťažovateľ vypočutý. Opakujem, že sťažovateľ nemá do dnešného dňa vedomosť o vydaní akéhokoľvek rozhodnutia k tejto spisovej značke ČVS: ORP-262/OEK-BA-8-2010 UI ani o začatí, ani o odložení. Krajský prokurátor trestné oznámenie rozdelil na dve časti oznámením z 20. 07. 2010, jedna smerovala k zákonnosti dražby na BA1 a druhá ostala na BA5 (slovíčko „v časti“ tomu nasvedčuje). O zákonnosti dražby bolo rozhodnuté už dávno pred týmto podaním, ale o druhej časti nebolo vydané žiadne uznesenie. Následne na sťažnosti orgány činné v trestnom konaní odpovedali, že bolo rozhodnuté, pričom poukázali len na prvú časť - uznesenie z prvého trestného oznámenia proti dražobnej spoločnosti a vydražiteľovi. Na toto uznesenie odkazovala aj Okresná, Krajská a Generálna prokuratúra. Do dnešného dňa však nebolo rozhodnuté o ostatnej časti. OČTK ignorovali trestné oznámenie na* [redacted] *a neznámeho páchateľa, ktoré sťažovateľ podal 16. februára 2016.»*. V ostatnom pristúpil sťažovateľ k podaniu sťažnosti ústavnému súdu.

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd *„vo veci samej rozhodol:*

1. Základné právo [redacted] *a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... bolo porušené.*

2. Základné právo [redacted] *na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote*

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave V porušené bolo.

3. Právo [redacted], na zachovanie ľudskej dôstojnosti osobnej cti a dobrej povesti v zmysle čl. 16 ods. (1) a (2) a čl. 19 ods. (1) a (2) Ústavy SR porušené bolo.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, alebo ak to je možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej priložených príloh ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je kvalifikovane zastúpený advokátom, vrátane výzvy ústavného súdu z 12. mája 2016 na odstránenie nedostatkov podania, nespĺňa všetky zákonom predpokladané náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 4 a § 50 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Podľa § 50 ods. 1 sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, c) proti komu sťažnosť smeruje. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

8. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

9. V rámci svojej judikatúry ústavný súd opakovane vyslovil, že návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy v spojení s § 50 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že návrh na rozhodnutie uvedené požiadavky nespĺňa, môže takúto sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, a to zvlášť vtedy, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom).

10. Z písomného upovedomenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 38/14/1000-22 z 10. apríla 2014 vyplýva: *„Dávam Vám do pozornosti, že som preskúmal aj Krajskou prokuratúrou Bratislava predložený spisový materiál, a to obsah vecných spisov sp. zn. 1 Kn 16/07/1100 a sp. zn. 1 Kn 498/12/1100, obsah dozorových spisov Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 1 Pn 58/07/1101,sp. zn. 1 Pn 625/08/1101 a sp. zn. 1 Pn 682/10/1101 a spisy Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I č. ORP-234/OEK-B1-2007, č. ORP-478/OEK-B1-2008 a č. ORP- 854/OEK-B1-2010.“*

11. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľom predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre jeho rozhodnutie v uvedenej veci. Sťažovateľ síce v petite podanej sťažnosti uvádza, ktoré jeho základné práva mali byť porušené, avšak neuvádza označenie konania vedeného pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava V, v ktorom mali byť tieto práva porušené. V druhom rade sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, ani po výzve ústavného súdu z 12. mája 2016 nedoložil všetky rozhodnutia v jeho veci vydané vrátane rozhodnutí vydaných orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci prípravného konania, tak ako to vyplýva z upovedomenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 38/14/1000-22 z 10. apríla 2014, v dôsledku čoho nemá ústavný súd ako posúdiť relevantnosť ním deklarovaných tvrdení. napokon, nie je možné vnímať ústavný súd ako vyhľadávací alebo vyšetrovací orgán, ktorý za sťažovateľom udaných čiastkových/parciálnych skutočností si ďalšie zistí vlastnou činnosťou, ale je to povinnosťou

sťažovateľa uviesť a predložiť všetky skutočnosti a dôkazy o nich, tak aby boli/mohli byť spoľahlivým podkladom pre ďalší postup ústavného súdu, pričom v predmetnej veci sa tak nestalo ani po osobitnej výzve ústavného súdu a kvalifikovaného zastúpenia sťažovateľa advokátom. Ďalej ústavný súd uvádza, že argumentácia sťažovateľa v podanej sťažnosti je zmätočná a chaotická, postavená výlučne na chronologickom výpočte jednotlivých konaní vedených sťažovateľom pred viacerými orgánmi verejnej moci a deklarovaní osobného postoja sťažovateľa k týmto konaniam vrátane popisu okolností výlučne osobného charakteru a ako taká v súhrne nie je pre ústavný súd možným východiskom akéhokoľvek ďalšieho postupu v spojení s nedostatočne formulovaným petitom. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, teda neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

12. V súvislosti s uvedenými nedostatkami (bod 11) ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd

nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelým patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

13. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2016